

NEM TUD UGY SZERETNI...

Nem tud úgy szeretni a világon senki,
Mint ahogyan ő tud engemet szeretni,
Akármit kívántam, megtette egy szóra,
Még a csillagokat is rám rakta volna.

Mikor odahaza iskolába jártam:
Rangosabb egy gyerek nem igen volt nálam.
El nem tűrte volna ő azt semmi áron,
Hogy valaki nálam szebb ruhába járjon.

Nekem volt a legszebb iskolatársiznyám,
Nekem volt a legszebb magassarkú eszímám,
S úgy kitisztogatta, kifényesítette,
Hogy magát a vak is megláthatta benne.

Ha felöltözködtem, rendbe hozott szépen,
A kapun kikísért s megcsókolta képem
S úgy nézett utánam, gyönyörködött bennem,
Ha az iskolába rátartian mentem.

Tarisznyám ellátta mindenféle jóval:
Szép fehér cipóval, mogyoró-, dióval.
Mikor hazamentem, hogy örült, ha bátran
„Mindközönségesen“ jó napot kívántam!

Mikor a vásárra elment Rimaszécsbe,
A cakói hegyig ballagtam elébe.
Ott vártam és ha már messziről meglátott,
Szedte kosarából a mézeskalácsot.

Hozott mézes lovat, kardot, szívet, órát,
Szép árvalányhaját, piros pesti rózsát,
Süvöltőt, dorombot, cifra képes könyvet,
— Nevető szemében drága örömkönyt...

Pósa Lajos.

ÉDESANYÁMNAK.

Csendes alkonyat volt,
Ahogy hazaértem,
Ave Máriára
Harangoztak éppen...

Letérdeltem eléd,
Közelről néztelek,
Úgy eltévedt rajtam
Jóságos két szemed.

Ültél a ház előtt,
A régi kis padon.
Könnyekkel szemedben,
Sóhajjal ajkadon...

Kerested a régi
Derült vonásokat,
Ragyogó szememet,
Nevető arcomat...